

בעין אחת אבל היתה פירדה טובה והיה לנו גם זוג השוורים. כך התחלנו את החיים שלאחר המלחמה.

סדר חדש

בריטניה וצרפת תפסו את מקום האימפריה העות'מנית וחילקו ביניהן את השלטון באיזור.

החל מהפעלת החלוקה בין שתי המעצמות היה צריך לעבור נקודת גבול כדי להגיע לישובים האחרים בגליל העליון.

וכך נותרנו ארבעה ישובים יהודיים ומסביבנו כפרי הנוצרים, המתואלים - מוסלמים והבדואים.

נותרנו מעבר לגבול, אך חשנו עצמנו, למרות ההפרדה, חלק מהישוב בארץ. היינו מודעים למאבקים פוליטיים לאיחוד האיזור שלנו עם ארץ ישראל כולה, ובטחנו שלבסוף יעבור הגבול הבינלאומי ויזוז צפונה, כפי שאכן קרה. ויצמן עצמו ביקר במטולה בסוף 1919 והבטיח שהגבול יעבור מהליטני ועד הבניאס ויתכן שגם החרמון יהיה בגבולות ארץ ישראל.

השלטון הצרפתי על "אצבע הגליל" היה בלתי יציב, כאשר הבדואים המאכלסים את איזור החולה מתנגדים לשלטון זה ולוחמים בו ובבני חסותו הכפרים הנוצריים. וארבעת הישובים היהודיים באותו זמן, על תושביהם המעטים והמותשים עדיין אחר שנות המלחמה, ומנותקים מן הישוב בארץ, מנסים להתקיים ולהחזיק מעמד בין הפטיש והסדן.

אין שקט באיזור

בערך בחודש אוקטובר אותה שנה, 1919, הוא חודש איסוף יבולי השנה, החלה תסיסה בין הבדואים בצפון עמק החולה נגד בעלי קרקעות נוצריים.

הנוצרים מצידם, כל זמן שהרגישו עצמם חזקים בחסות הצרפתים, היו יוצאים מדי פעם "לעשות סדר" במאהלי הבדואים.

היינו רואים אותם יוצאים אל החולה בקבוצות רוכבים חמושים, וחוזרים אחר זמן-מה. בדרך כלל היו מסתפקים בהפלת אוהלים ואיומים.